

Paragrafer. Jeg skal blot nu idag — væsentlig foranlediget dertil ved, at der paa forskjellige Sider synes at være den Opfattelse, at jeg forrige Aar var en Modstander af Loven — ganske kort rekapitulere, hvad det var, jeg forsøgte ved forrige Behandling, og hvad jeg fremdeles agter at forsøgte, hver Gang Loven kommer til Behandling i Thinget. Istedetfor Skibsinspektørerne ønskede jeg et periodisk Lilsyn; jeg tror, at saadanne periodiske Lilsyn eller Eftersyn ere heldigere, fordi man derved vilde undgaa det Ulfælde, som blev omtalt af det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds (Wojfen), at fremmede Befragtere skulde frygte for at fragte danske Skibe, fordi de aldrig kunde være sikre paa, om der ikke vilde finde en Stopning Sted. I den Henseende deler jeg ganske de Ansuelser, det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds (Wojfen) udtalte, medens jeg derimod ikke kan dele de Ansuelser, den høitærede Indenrigsminister udtalte, at danske Skibe, netop fordi de vare under strengere Love, skulde blive foretrukne for andre. Det forekommer mig, at dette, som det allerede af en anden Daler er nævnt, er Noget, som Afslæderen aldrig vil spørge om. Han spørger først om, hvilket Skib der vil befordre hans Varer billigst, og naar han har fundet et Skib, spørger han om, i hvilket Selskab det er assureret, og hvorledes det er klassificeret. Jeg tror, han bryder sig meget lidt om, enten det er svensk eller dansk, eller fra hvilket Land det er, og hvilke Love der gjælde i det vedkommende Land. Men er det underkastet saadanne Bestemmelser, at han kan udsætte sig for nogensomhelst Ulempe, vil det efter mit Sjønfnarere bevirke, at han vil lade sig fræmme fra den Nations Skibe. Med Hensyn derimod til Belastningen deler jeg den høitærede Indenrigsministers Mening. Jeg anser Bestuningen for ligesaa vigtig som Lilsynet med selve Skibsstroget og Rejsningen. Af den Grund glædede det mig, at det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds (Wojfen), om han end foreslog, at man foreskibig skulde lade hele Spørgsmaalet om Lasten ligge, dog syntes efterhaanden at være kommen til Anerkjendelse af, at der burde gjøres en Forskel paa dem, der have at varetage Skibets Belastning, og dem, der have med Eftersynet af Skibet at gjøre; thi det er affurat, hvad jeg havde ved. Forhandlingens forrige Aar. Jeg sagde: Lad os dele Lilsynet, lad os faae et periodisk Eftersyn for Stroget og Rejsningen, og lad os faae andre Folk til at tilse Lasten; jeg

kaldte dem autoriserede Lastetjuvere, men Navnet er ligegyldigt. Naar nu den høitærede Minister lægger saa megen og efter min Mening berettiget Vægt paa Lasten, saa vil det ikke være unaturligt, at man gaar den af mig antydede Vej, at man optager begge Dele i Loven, men faaledes, at hver Undersøger har sit særegne Lilsyn. Hvad det kommer an paa ved hele Loven, er jo at opnaa den størst mulige Sikkerhed for alle danske Skibes Sedygtighed og for deres Belastning, men dog samtidig at sørge for, at der gjøres saa lidt Indskrænkning som muligt i den fri Skibsfart. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den høitærede Minister lægger al Vægten paa den første Del og tager for lidt Hensyn til det sidst Anførte, og det er det, der har vaakt den store Betænkelighed hos Mangfoldige, der frygte, at de danske Skibe skulde blive uheldigere stillede end alle andre. Jeg skulde være tilbøjelig til at sige: Det dreier sig her om Mennekeliv; nuvel, kunde vi gennem denne Lov, som vel er skreven efter den engelske, kunne vi gennem Skibsinspektører faae ubetinget Sikkerhed for, at saadanne Ulykkestilfælde blive om end ikke ganske, saa dog væsentlig forhindrede, saa er jeg meget villig til at slaa af paa mine Fordringer. Men det tror jeg ikke, er Ulfældet. Jeg tror slet ikke, at en Inspektør selv med den største Kundskab og den bedste Gøne er istand til fuldkommen at udføre det overvældende store Arbejde, man lægger paa ham. Jeg kunde i den Henseende anføre flere Eksempler, men skal blot nævne et enkelt; det er fra England, hvor man har det skarpe Lilsyn. Det hændte i Mai 1879, at et engelsk Skib „Lady Maxwell“ løb sig læt i Isen ved Oerhafsen. Efter den tydske Lov bestaar der en Kommission, der undersøger Søulykker. Den tydske Kommission satte sig altsaa i Virksomhed, og skjønt dette Skib kom fra England og endog saa var et Dampskib, blev Resultatet af den Dom, der blev fældet af den tydske Søkommission, at Ulykken, som indtraf den 18de Marts 1879 for det britiske Dampskib „Lady Maxwell“ paa Farten fra Liverpool til Stettin under Forsøg paa at bryde Isen, havde sin Aarsag i Ufsedygtighed. Jeg skal naturligvis ikke gaa ind paa at nævne, hvorledes Kommissionen kom til dette Resultat, men blot anføre, at Skibet blev gjenreboret i Pladerne mangfoldige Steder, at Kommissionen udtalte, at det mangfoldige Steder var saa slet, at det ikke engang kunde repareres, og at man for at faae det hjem til England var nødt til at sætte nye Plader fast